

עמ"ת 48256/02/15 - אחמד בדיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

01 מרץ 2015

עמ"ת 48256-02-15 בדיר(עציר) נ'
מדינת ישראל

לפני כב' השופטת דבורה עטר

אחמד בדיר (עציר)

העורר

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

ב"כ העורר עו"ד איתי רוזין

ב"כ המשיבה עו"ד עדי יעקובוביץ

העורר הובא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. בפני ערר על החלטות בית משפט השלום בפ"ת מיום 10, 12 ו-16.2.2015 במ"ת 24166-02-15.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו כניסה לישראל שלא כחוק. בהחלטה מיום 10.2.2015 הורה בית משפט קמא (כב' השופטת גרינברג) בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגד העורר וכן הורה על שחרורו בתנאים שכללו בין היתר הפקדה במזומן בסך של 3,500 ₪.

לאחר שלא עלה בידי העורר לעמוד בתנאי הפקדת המזומן, הובא בפני כב' השופטת ציגלר וזאת ביום 12.2.2015 אשר קבעה כי תנאי השחרור יעמדו על כנם. ובהמשך ומאחר ולא עלה בידי העורר למלא אחר התנאים, הובא בפני כב' השופט קרשן ביום 16.2.2015 אשר לא מצא להורות על הפחתת גובה

ההפקדה והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. בא כוח העורר טען כי בית משפט קמא נמנע מלבחון את יכולתו הכלכלית של העורר כמצוות המחוקק, אלא אך בחן את גובה ההפקדה בהיבט של עברו הפלילי וכן הצורך בהבטחת התייצבותו למשפט בעניינו. עוד לדבריו, אמנם קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר ואולם על בית המשפט ליתן דעתו לעובדה כי המדובר בעורר אשר היה ברשותו אישור כניסה למרחב התפר וכי המדובר אף בהפרה של תנאי הרישיון ומשום נסיבה לקולא אשר מטה את הכף לעבר הפחתת סכום ההפקדה בהתאם ליכולתו הכלכלית של העורר והכל כמפורט בטיעונו דלעיל ותוך שסמך ידיו על פסיקה.

4. באת כוח המשיבה מנגד טענה כי בית משפט קמא איזן נכונה בין כלל הנתונים המתחייבים ובדין לא מצא להפחית בסכום ההפקדה במזומן והכל כמפורט בטיעוניה דלעיל.

5. בית משפט קמא כב' השופטת גרינברג, קבעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בשים לב לכך כי העורר היה רשאי לשהות בתחומי קו התפר ונמצא שוהה שלא כדין בתחומי העיר טייבה. עוד הדגישה כב' השופטת גרינברג את הקושי בשחרור נאשם תושב האזור לחלופת מעצר וזאת לאור החשש להתחמקות מאימת הדין ובשים לב לכך כי רשויות אכיפת החוק אינן פועלות בשטחי הרשות הפלסטינית והקושי להתחקות אחר נאשם הנמצא בשטח זה. מנגד ציינה כי לא נשללה בפסיקה האפשרות להורות על שחרורו של נאשם תושב האזור וזאת כאשר ניתן להבטיח התייצבותו באמצעות ערבויות כספיות מתאימות.

כב' השופטת גרינברג מצאה להורות על שחרורו של העורר בתנאים, תוך מתן הדעת לכך שמיוחסת לו עבירת שב"ח בודדת לעובדה ששהה בתחומי המדינה לצורכי עבודה ואישור השהייה בקו התפר ולעברו הפלילי הכולל מאסר על תנאי ומצאה בלשונה "כי ניתן להסתפק בעניינו בתנאי ערבות" ותוך אישור אחיו הנושא באישור כניסה לישראל כערב צד ג' וקבעה בין היתר את סכום ההפקדה בסך של 3,500 ₪.

6. נמצאנו למדים אם כן כי כב' השופטת גרינברג אזנה בין כלל האינטרסים כבר בהחלטה המקורית. כב' השופטת ציגלר, בחנה אף היא את כלל הנתונים וציינה כי בעת שמדובר במי שזקף לחובתו הרשעות קודמות ותלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי של 5 חודשים והסכום שנקבע על ידי בית המשפט אינו גבוה ונועד להבטיח את התייצבותו של העורר לדיון, אין מקום להפחית עוד ממנו.

7. עניינו של העורר הובא פעם נוספת לדיון בבית משפט קמא בפני כב' השופט קרשן, כאשר עלה מהחלטתו כפי שעלה גם מהחלטת כב' השופטת ציגלר, כי כלל הטיעונים היו לנגד עיניו, לרבות הטענה כי מפאת מצבו הכלכלי של העורר עלה בידו לגייס סך של 1,000 ₪ בלבד, כפי שעלה גם בדיון הקודם. גם כב' השופטת קרשן בא לכלל מסקנה כי סכום הערבון שקבע בית משפט קמא אינו גבוה מהטעמים שצוינו בהחלטות קודמות משהתחוויר לו כי העורר אינו מסוגל לעמוד בתנאי השחרור הורה על מעצרו

עד לתום ההליכים משפטיים נגדו.

8. הצדק עם בא כוח העורר כי על בית המשפט לתת דעתו ליכולתו הכלכלית של העורר ונקבע אכן בפסיקה כי מדובר בפרמטר רלוונטי בבוא בית המשפט לבחון את תנאי השחרור ההולמים ואולם אין המדובר בהיבט יחיד, אלא במכלול שיקולים שעל בית המשפט ליתן עליהם את דעתו ולאזן נכונה בין כלל אלה הקשורים באינטרס הפרטי של העורר לבין אלה הקשורים בכלל הנתונים ובהיבט הציבורי.

9. המדובר בעורר אשר אינו מורשה כדין להיכנס לתחומי מדינת ישראל, אלא בידו רישיון לקו התפר. העורר זקף לחובתו הרשעות קודמות אשר הראשונה שבהן משנת 2009 הינה בגין עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, נהיגת רכב ללא רישיון ושימוש ברכב ללא רשות בגין ריצה מאסר בפועל של 4 חודשים. כמו כן, זקף העורר לחובתו הרשעה קודמת נוספת מחודש דצמבר 2012 בגין כניסה לישראל שלא כדין, בגינה ריצה מאסר בפועל של 60 ימים וכן תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה של 5 חודשים.

בית משפט קמא מצא לנכון להורות על שחרורו של העורר בתנאים ואף מצא לנכון לאשר את אחיו שהינו תושב האזור ואולם מורשה כניסה לישראל כחוק ומנגד ותוך מתן הדעת לכלל הנתונים שהיו בפניו, להוסיף גם סכום הפקדה של ₪ 3,500 להבטחת התייצבותו של העורר לכל דיון בעניינו.

10. גם בא כוח העורר אינו חולק על כך שהמדובר בסכום הפקדה שאינו בשיעור הולם ואולם לטעמו על בית המשפט ליתן דעתו לעובדה שאין ביכולתו של העורר להמציא סכום בשיעור זה, אלא אך סך של 1,000 ₪ ומטעם זה להפחית את סכום ההפקדה בהתאם.

11. כאמור לעיל, כלל הנתונים לא נעלמו מעיני בית משפט קמא על כלל המותבים שדנו בעניינו של העורר ובשים לב לעברו הפלילי ולעובדה שריצה תקופות מאסר קודמות, ולמאסר מותנה התלוי ועומד נגדו והעונש לו הוא צפוי, לא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטות בית משפט קמא או כי יש בסכום של 1,000 ₪ כדי להוות רכיב נוסף להבטחת התייצבותו של העורר לדיון בעניינו. ובהקשר לפסיקה שהוצגה על ידי בא כוח העורר בבש"פ 743/15 במסגרתה אושר סך של 1,000 ₪ כסכום הפקדה הולם, יאמר כי לא ניתן לגזור גזירה שווה בין שני המקרים בעת שבעניין האחר המדובר היה במי בנסיבותיו החריגות נמצא מקום להורות על שחרורו בתחומי מדינת ישראל וזאת מהטעם שאינו יכול לשוב לשטחי האזור מחמת היותו מאוים.

12. לאור סך כל האמור לעיל, דין הערר להידחות.

ניתנה והודעה היום י' אדר תשע"ה, 01/03/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

דבורה עטר , שופטת